

Er zijn veel mensen die zich met hart en ziel inzetten voor het SSOVN. Het gebeurt allemaal op vrijwillige basis en kost tijd en energie. Daarom het idee om in de papieren versie van sein Lodewijk iemand voor het voetlicht te brengen die dit met volle overtuiging doet. Het gaat om een persoonlijk verhaal, waardoor we de persoon achter al dat werk beter leren kennen.

Deze keer in gesprek met Anet Wegerif, al decennia zet ze zich in voor de SSOVN, wat betekent dat iedere afdeling en ieder lid baat heeft bij de inspanningen die zij levert.

Deze keer;

Het verhaal van: ANET WEGERIF

Ik ben geboren in de wijk Brakkestein, de "Maria beeldjesbuurt". Het was een katholieke wijk omringd door kloosters, vandaar de naam. Ik ging naar de kleuterschool Tracisius, een nonnenschooltje. We kookten nog op een fornuis wat gestookt moest worden. We woonden ook "in", er is nu een enorme woningnood, nou in de jaren vijftig ook!! We woonden dus in bij mijn oom. Je ging in de teil, een douche was er nog niet. Toen mijn moeder mijn zusje kreeg, ik had een ouder zusje, werd hun een huis in Hatert toegewezen.

Een paar jaar later verhuisden we naar Dukenburg, wat een luxe! We hadden centrale verwarming. Er was een ketelhuis op de Appelternweg, wat er gestookt werd weet ik niet, maar het verwarmde geheel Dukenburg.

Ik had een leuke jeugd, mede doordat mijn opa en oma beheerders waren van de Blijde Dries in Wijchen. Voor wie dat niet weet, het is een speeltuin die nog steeds bestaat. Ze hadden daar de grootste glijbaan van heel Gelderland en ik mocht met mijn zusje daar de hele zomer spelen. Mijn opa is in de oorlog geraakt door een granaatscherf en werd afgekeurd. Vandaar die baan, in de winter werkte hij in de in invalidewerkplaats.

Hoewel ik in Dukenburg woonde, ging ik naar de middelbare school in Nijmegen Oost, best een eind weg, maar in die tijd werd je niks gevraagd, dus je deed het. Ik had niets met de middelbare school en wilde er zo gauw mogelijk vanaf.

Met 15 jaar had ik er genoeg van en kwam thuis te zitten.

Ik moest van mijn moeder boodschappen doen. Dus ook bij Maters, een groentezaak, die zat overal in Nijmegen. Ik vroeg de eigenaar om werk en kreeg dat ook. Ik heb vrijwel in elke zaak van Maters gewerkt.

Toen ik met Michel trouwde in 1982 kreeg ik mijn ontslag.

Michel leerde ik kennen in Lord Nelson (bekend bij iedere senior in Nijmegen). Hij bood mij aan om mij naar huis te brengen en ik zei: nee! Nu hadden Michels ouders een winkel die ze, vanwege hun leeftijd, verkochten aan Maters en ik kwam daar te werken. Michels ouders en Michel woonden nog wel boven de zaak, dus kwam ik Michel weer tegen. Maar ik had verkering, dus hield het op. Later (mijn verkering was uit), was ik uitgenodigd op de verjaardag van de broer van Michel en toen kwam het toch nog goed!

Na ons trouwen gingen we in Lankforst wonen, een maisonnette. Daar hebben we maar een jaartje gewoond. Hierna volgde Tolhuis, daarna naar Beuningen. Maar ik kreeg heimwee naar Nijmegen, dus verhuisden we naar Leuvenbroek. Toen nog maar een keer naar Nijmegen Oost, ja we zijn blijkbaar wel verhuizers. Maar de kinderen gingen de deur uit, dus verhuisden we maar weer een keer. Ditmaal boven Jan Linders in Nijmegen Noord. Maar dat was zo'n oude mensenhuis, daar werden we echt niet blij van, dus nu wonen we in Berg en Dal en vinden dat helemaal oké. Het heeft helemaal geen voorzieningen, je moet niks vergeten met de boodschappen, maar we wonen er fijn.

Met Michel samen kwamen we bij de SSOVN terecht, eerst bij de afdeling schieten, daarna bij de raad van elf. We hebben op de afdeling dansen gezeten en bij het dweilorkest (ik het wasbord, leuk, leuk).

Toen de kinderen wat ouder werden ben ik weer gaan werken, als taxichauffeuse bij Van der Wielen, welbekend in Nijmegen. Ik deed het schoolvervoer en de "ziekenfondsritten", die had je toen nog. Het schoolvervoer kon echt lastig zijn, het waren kinderen met een "rugzakje". Ik heb een keer een kind in de bus gehad van 10, die de hele tijd met een (scherp) mes speelde en het niet wilde afgeven. Nee, makkelijk was het niet. Op een bepaald moment moest ik 2 kleine kinderen ophalen bij de St. Maartenskliniek. Ik zette ze in de bus, wilde wegrijden en er knalt zo een auto achter op me. Gelukkig mankeerde de kinderen niets, maar ik wel. Ik had een whiplash die maar niet over wilde gaan. Ik kwam terecht bij Regio Novio om achter mijn bureau taxiritten te regelen, ja, dat was dus niets voor mij. Ik vond het mooi geweest en ben gestopt.

In mijn werk binnen het SSOVN voel ik mij helemaal thuis, ik heb de functie bar coördinator en beheer clubhuis. Ik doe het met plezier en houd van bezig zijn. Ik ben ook president van de Raad van Elf, moet ze soms in bedwang houden, haha! Bij de Raad zitten gelukkig nog jonge mensen, dat vind ik fijn. Ook vind ik dat we binnen de SSOVN open moeten staan voor veranderingen, zo is nu eenmaal het leven. Ik hoop dat we nog lange tijd zo door mogen gaan, in ieder geval tot 2029. Wat NS daarna gaat doen, dat weten we niet.

Op mijn vraag of ze weleens discussies heeft met Michel als voorzitter SSOVN, knikt ze heftig. Altijd! Maar ze komen er wel uit en soms luistert Michel nog weleens naar haar.

Ik vraag Anet aan wie ze het stokje door wil geven, ze denkt na. Na even nagedacht te hebben, geeft Anet het stokje door aan Trudi Hoogveld. Hoewel nieuw binnen het SSOVN is ze al een druk "baasje".

Binnengekomen met biljartclub Kaketoe, regelt ze zaken er omheen en staat ze achter de bar. Dus in de volgende papieren versie van Sein Lodewijk, het verhaal van Trudi.

*Ik heb dit vraaggesprek met veel plezier gedaan. Till next time Anet!
"Rietepiet"*